

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8519200226
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8519200226.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Martina Barana a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovanému: K. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K., t. č. V. XXX, okres Y., P. V., v konaní o zaplatenie 310,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa, č. k. 8Csp/17/2019-73 zo dňa 18.10.2019 jednohlasne takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd určil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu vo výške 310,- eur spolu s príslušenstvom z dôvodu, že zmluvou o postúpení pohľadávok bola pohľadávka uplatnená v tomto konaní, postúpená spoločnosťou Home Credit Slovakia, a. s. Právny predchodca žalobcu uzatvoril so žalovaným zmluvu, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania a splácania peňažných prostriedkov a ďalšie náležitosti sú uvedené v zmluve a v obchodných podmienkach.

2. Okresný súd Stará Ľubovňa, ako súd prvej inštancie (ďalej len „súd prvej inštancie“), napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Súd žalobu zamieta.

II. Súd nepriznáva žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.“

3. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 3 písm. i), § 24 ods. 1, § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 39, § 53 ods. 9, § 565, § 524 ods. 1 a § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že súd po preskúmaní okolností uzavretia zmluvy o pôžičke, jej náležitostí a povahy zmluvných strán dospel k záveru, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným zmluvu, ktorá sa síce v zmysle cit. § 1 ods. 3 písm. i) zák. č. 129/2010 Z. z. nepovažuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere, o spotrebiteľskom úvere podľa v tom čase platného zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ale zároveň išlo nepochybne o spotrebiteľskú zmluvu (právny predchodca žalobcu vystupoval pri uzatvorení zmluvy v rámci svojej podnikateľskej činnosti, kým žalovaný vystupoval ak fyzická osoba uspokojujúca svoje potreby, teda ako spotrebiteľ),

príčom v zmysle cit. § 24 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. sa určité ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch použijú aj na tento prípad. Súd sa v prvom rade vysporiadal s otázkou aktívnej legitímácie. Pri skúmaní aktívnej vecnej legitímácie súd zistil, či žalobca je nositeľom práva vyplývajúceho z hmotného práva. Túto súd skúma vždy. V danom prípade ide o právo vyplývajúce zo zmluvy, na ktorú sa vzťahujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch týkajúce sa postúpenia pohľadávky tretej osobe, čiže v tomto prípade aktívna legitímácia úzko súvisí so splnením podmienok upravených v § 17 ods. 1 zákon č. 129/2010 Z. z. v nadväznosti na splnenie podmienok § 53 ods. 9 OZ a § 565 OZ. Vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu je v danom prípade dôležité prihliadať na to, či boli splnené podmienky na postúpenie práv zo zmluvy upravené v cit. § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. Tento zákon upravuje podmienky poskytovania určitého druhu úverov (spotrebiteľských úverov a ďalších úverov a pôžičiek poskytnutých spotrebiteľom). Jednou z podmienok v tomto ustanovení na postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru je, že postupovaná pohľadávka je splatná v celom rozsahu, teda že ju buď po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, t.j. nastala splatnosť už aj poslednej splátky alebo ide o pohľadávku, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, t. j. pri ktorej bola vyhlásená predčasná splatnosť úveru. Z predloženej zmluvy je zrejmé, že konečná splatnosť úveru mala nastať až poslednou splátkou splatnou dňa 28.09.2017, teda splatnou v celom rozsahu mohla byť v čase postúpenia pohľadávky iba z dôvodu vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti spotrebiteľskej zmluvy sú upravené v cit. § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ pred zosplatením úveru vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého zvyšku dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. Ustanovenie § 565 OZ zase stanovuje, že ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ako to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. V danom prípade teda prichádza do úvahy iba možnosť, že si zmluvné strany dohodli možnosť veriteľa žiadať uhradiť celý dlh naraz. Takúto dohodu medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným súd nemal za preukázanú. Zo zmluvy o úvere takáto dohoda nevyplýva. Na druhej strane zmluvy v kolónke pod označením „podpisy zmluvných strán“ je síce uvedené, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú aj Obchodné podmienky, avšak z tohto, ani z iného ustanovenia zmluvy nevyplýva, že by tieto listiny boli odovzdané žalovanému a že by na znak súhlasu boli podpísané. Nielen z úradnej činnosti je súdu známe, že vyhlásenie o oboznámení sa s OP a ďalšími listinami slúži predovšetkým záujmom veriteľa, pretože oboznámenie sa s niekoľko stranovými OP pri podpise zmluvy je prakticky nereálne. Predovšetkým je však potrebné uviesť, že ak má ísť o dohodu dvoch zmluvných strán (v danom prípade o možnosti veriteľa žiadať predčasnú splatnosť úveru), ktorá vyžaduje súhlasný prejav oboch strán, je potrebné vyžadovať, aby takáto dohoda bola podpísaná spotrebiteľom na znak súhlasu. Ak takáto dohoda má byť obsiahnutá v inej listine, je potom potrebné vyžadovať, aby aj takáto iná listina bola na znak súhlasu podpísaná.

5. Súd prvej inštancie právne uzavrel, že vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že dohoda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným o možnosti žiadať predčasné splatenie úveru nebola platne uzavretá. Za tohto stavu potom aj vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru súd nepovažoval za platné, keďže bolo vykonané v rozpore so zákonom (konkrétne s § 565 OZ). Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že právny predchodca žalobca splnil podmienky na predčasné zosplatenie úveru v zmysle § 653 ods. 9 OZ, keďže na ich splnenie možno prihliadať len v spojení s dohodou podľa § 565 OZ. Ak úver nebol platne zosplatený, v čase postúpenia pohľadávky nebola ešte celá pohľadávka splatná, preto postúpenie pohľadávky bolo vykonané v rozpore s cit. 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý výslovne zakazuje postúpenie pohľadávky zo spotrebiteľského úveru, ak nie sú splnené podmienky upravené v tomto ustanovení. Po zohľadnení vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitímovaný na podanie žaloby, preto súd žalobu zamietol.

6. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v súlade s ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, teda by mal nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi. Z obsahu súdneho spisu však nevyplýva, že by žalovanému nejaké trovy vznikli ani si žiadne trovy neuplatnil, preto mu súd prvej inštancie náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

7. Proti rozsudku podal včas odvolanie žalobca z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k neprávny skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 565 Občianskeho zákonníka a § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa názoru žalobcu časť

obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami, alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe, alebo k návrhu priložené. Podľa druhej strany zmluvy o pôžičke riadnym vyplnením a podpísaním tejto zmluvy všetkými stranami, uzavreli spoločnosť a sprostredkovateľ spolu s klientom zmluvu, ktorej neoddeliteľnou súčasťou bola aj príloha č. 1 ako Obchodné podmienky a príloha č. 2 ako Informácie o finančnom sprostredkovaní. Zmluvné strany vyhlásili, že si zmluvu vrátane jej súčasti prečítali, že bola uzavretá slobodne, vážne a po vzájomnom prerokovaní a je výrazom ich vôle, jej obsahu riadne porozumeli a na dôkaz týchto skutočností pripájajú svoje podpisy. Podľa hlavy 6 § 3 prílohy č. 1 Obchodných zmluvných podmienok v prípade, že klient sa oneskorí s platením aspoň troch splátok alebo sa oneskoril s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace, je klient povinný celú čerpanú pôžičku na požiadanie splatiť (tzv. zosplatnenie pôžičky). Podľa hlavy 11 § 4 tretia veta obchodných podmienok, spoločnosť je oprávnená pohľadávky zo zmluvy postúpiť tretím osobám. V prípade postúpenia pohľadávok môže spoločnosť na základe dohody s novým veriteľom vykonávať správu postúpených pohľadávok. Klient zároveň súhlasil s tým, že v takom prípade je spoločnosť oprávnená využívať údaje o postúpených pohľadávkach na plnenie svojich ostatných práv a povinností zo zmluvy, a to aj pokiaľ sú tieto údaje chránené obchodným či bankovým tajomstvom. Na základe predmetných zákonných ustanovení, ako aj zmluvných dojednaní, sa žalobca absolútne nestotožňoval s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie. V predmetnom konaní bolo nesporné preukázané, že žalobca, resp. postupca žalovaných sa dohodli na možnosti zosplatnenia tak, ako to predpokladá ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Predmetná dohoda je v zmysle zmluvy platná a účinná, nakoľko žalovaný svojím podpisom potvrdil, že si zmluvu prečítal, jej obsahu porozumel a preukázateľne s citovaným znením obchodných podmienok súhlasil. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.09.2018, č. k. 21CoE/62/2017 - 56. V uvedenom rozhodnutí krajský súd konštatuje, že dojednanie v časti obsahu zmluvy v obchodných podmienkach nevyučujú ani vnútroštátne či úniijné právne predpisy, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Uvedené skutočnosti žalovaný pritom žiadnym spôsobom kvalifikovane nepoprel, nakoľko bol počas celého konania absolútne pasívnym aj napriek tomu, že mu všetky uvedené listiny boli doručované. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP, bolo ich podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením, že žalobca a žalovaný si predmetný postup dohodli a žalovaný s predmetným postupom súhlasil. Na základe uvedeného žalobca zastával názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo nielen predloženými listinnými dôkazmi, ale aj vykonanými skutkovými tvrdeniami preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky, napriek písomnej výzve postupcu, v omeškaní. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, čím mu zároveň vznikol voči žalovanému nárok domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov. Z tohto dôvodu žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalovaný sa k žalobcom podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

9. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), v zmysle zásad ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konania mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 380 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej

inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či svoje rozhodnutie riadne odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS/78/05). Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a vo vzťahu k odvolacím námietkam poukazuje na ust. § 387 ods. 2 CSP.

12. Na potvrdenie správnosti prvoinštančného rozhodnutia a k odvolacím námietkam uvádza odvolací súd nasledovné.

13. K prvej odvolacej námietke, že skutkové tvrdenia žalobcu neboli protistranou popreté a v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinným, prípadne inými dôkazmi, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v prvom rade správne pristúpil k vyhodnocovaniu toho, či aktívna hmotnoprávna legitímácia svedčí samotnému žalobcovi. Bez akýchkoľvek pochybností a právnych polemík je zrejmé, že aktívna vecná legitímácia patrí medzi základné procesné podmienky. Posudzovanie aktívnej vecnej legitímácie nesúvisí s ust. § 151 ods. 1 CSP ohľadne skutkových tvrdení strany, ktoré má protistrana výslovne poprieť, resp. súd považovať za sporné, či nesporné. V danej veci je potrebné zohľadniť jednu zo základných zásad Civilného sporového konania, a to materiálny korektív prejednávacej zásady. V rámci materiálnych korektívov prejednávacej zásady, jedným z podstatných je aj ust. § 185 ods. 2 a 3 CSP. V zmysle ust. § 185 ods. 3 tento jednoznačne stanovuje, že súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky. V danom prípade sa jednoznačne jedná o procesnú podmienku a súd prvej inštancie bol plne oprávnený v zmysle citovaného materiálneho korektívu pristúpiť k preskúmaniu základnej procesnej podmienky, akou je aktívna vecná legitímácia a túto následne aj vyhodnotiť a urobiť z nej právne závery. Skutočnosť, či protistrana, a to strana žalovaného, danú skutočnosť popierala alebo nepopierala v kontradiktórnom spore, hrá úlohu minimálnu, resp. úlohu zohrávať nemusí, keďže súd môže aj bez návrhu pristúpiť k preskúmaniu jednotlivých procesných podmienok. Je úlohou samotného žalobcu, aby preukázal, že je oprávnený podať takú žalobu, ktorá spĺňa všetky predpoklady v rámci podmienok konania na to, aby takáto žaloba mohla byť podaná a aby mu zároveň teoreticky v konaní zaručovala úspešnosť. Nie je v tomto prípade žiadnou povinnosťou samotného žalovaného brániť sa voči žalobe, ktorá nespĺňa základné predpoklady pre svoj úspech v zmysle nenaplnenia procesných podmienok a touto skutočnosťou je povinný sa súd prvej inštancie zaoberať bez ohľadu na aktivitu druhej sporovej strany. Je totiž v kontradiktórnom spore s materiálnymi korektívami (akým je aj civilné sporové konanie) neprípustné, aby súdy priznávali akékoľvek uplatnené nároky žalobcov len na základe toho, že protistrana sa procesne nebráni, resp. takto uplatnené nároky nenamieta. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil jeden zo štyroch základných materiálnych korektívov prejednávacej zásady a jeho využitím zároveň nenarušil kontradiktórnosť samotného sporu.

14. K druhej odvolacej námietke žalobcu, že obchodné podmienky sú v európskom právnom prostredí, vrátane Slovenskej republiky, štandardnou a všeobecne akceptovateľnou súčasťou zmlúv a dojednanie časti obsahu zmluvy v obchodných podmienkach nevyklučuje ani vnútroštátne či únijné právne predpisy, týkajúce sa ochrany spotrebiteľa, odvolací súd uvádza, že je zrejmé, že v danom prípade boli zmluvné podmienky dodávateľom vopred pripravené a nebolo možné zo strany spotrebiteľa meniť ich obsah. Uvedené je dôvodom k tomu, aby súdnej kontrole boli podrobené aj zmluvné dojednania majúce charakter podmienok spôsobujúcich značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pritom by nemali byť žiadne pochybnosti o tom, že spotrebiteľ je slabšou zmluvnou stranou či už z dôvodu neinformovanosti alebo vyjednávacej pozície pri pokuse dosiahnuť zmenu už vopred naformulovanej zmluvy. Pokiaľ ide o samotné všeobecné obchodné podmienky a jej jednotlivé dojednania, odvolací súd je toho názoru, že zakotvenie tak podstatnej zmluvnej podmienky, akým je zosplatnenie pohľadávky a zároveň existencia finančných nárokov dodávateľa do textu všeobecných obchodných podmienok, o aký prípad ide v prejednávanej veci, je nekalou obchodnou praktickou už len z dôvodu, že tieto podmienky obsahujú rozsiahly text, pričom spotrebiteľ pri uzatváraní zmluvy reálne nemá ani najmenšiu možnosť sa s takýmito podmienkami oboznámiť a uvedomiť si ich dôsledky. Preto takémuto konaniu dodávateľa nemožno priznať právnu ochranu, nakoľko takýmto konaním si môže dodávateľ vymôcť aj podmienky, ktoré výrazne zhoršujú postavenie spotrebiteľa oproti

dodávateľovi. Preto vychádzajúc z vyššie uvedeného, dohoda medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným o možnosti predčasného splatenia úveru nebola platne uzavretá. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že právny predchodca žalobcu splnil podmienky na predčasné zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže na ich splnenie možno prihliadať len v spojení s dohodou podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Zároveň, keďže úver nebol platne zosplatený, k postúpeniu pohľadávky došlo v čase, keď celá pohľadávka splatná ešte nebola, a preto postúpenie pohľadávky bolo vykonané v rozpore s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. Odvolací súd ešte poznamenáva, že samotné všeobecné obchodné podmienky aj v tomto prípade predstavujú rozsiahly text, ktorý je pre bežného spotrebiteľa na porozumenie náročný. Ide o text pripravený dodávateľom, a to bez možnosti zmeniť jeho obsah. Z uvedeného dôvodu existuje nezanedbateľné riziko, že spotrebiteľ si nebude v čase uzatvorenia zmluvy vedomý svojich zmluvných povinností a zaviazá sa k splneniu povinností pri znalosti, ktorej by k uzavretiu zmluvy nepristúpil. Ďalej nemožno opomenúť ani tú skutočnosť, že všeobecné obchodné podmienky spotrebiteľ nepodpisuje, nemožno tak preto dospieť k záveru, že o prejavení súhlasu žalovaného z ich obsahom došlo. Aj v danom prípade obchodné zmluvné podmienky spoločnosti Home Credit Slovakia, a. s. platné od 01.04.2015, tvoriace prílohu č. 1, tak ako boli žalobcom predložené, nie sú spotrebiteľom podpísané.

15. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne mu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

16. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP, rozsudok súdu prvej inštancie vykazujúci znaky procesnej odbornosti ako vecne správny potvrdil.

17. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a ust. § 262 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorému však zo spisu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú a ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takéhoto rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo/544/2015.

18. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).